

amb el torturador del teu pare o l'ex-terminador de la teva família. Alfonso, un humanista atrapat per la merdosa raó d'estat, almenys va tenir la gosadia d'empresonar alguns d'aquells militars, alliberats després per Menem, el mateix que no para de dir que ell tam-

bé havia tastat la presó per peronista.

Quan parles de Videla no pots deixar de pensar en Xile, el Brasil, Portugal, l'Uruguai, Romania, l'ex-Unió Soviètica i, per què no dir-ho?, Espanya. A tots aquest llocs, i la llista no s'acaba aquí, la gent va renunciar a la memòria

històrica. Un error, perquè solament furgant dins les clavegueres del nostre passat dolorós podrem ser lliures i valents per a esclafar els impostors (n'hi ha a centenars), i generosos per a perdonar els servidors més cruels dels règim corruptut. **Antoni Castel**

Plom a les ales

J. J. Pérez Benlloch es pregunta on són aquells intel·lectuals que ara, més que mai, haurien de donar suport al PSPV que els va relançar.

Els socialistes valencians tenen motius per sentir-se desconcertats. Una enquesta del Centre d'Investigacions Sociològiques (CIS), efectuada en la segona quinzena de març en l'àmbit del País Valencià i sobre una mostra de 1.600 entrevistes, revela que el president Joan Lerma és el líder més conegut i millor valorat, el que més confiança inspira, la seua gestió és així mateix aprovada i el 42,2% dels consultats es manifesta al seu favor, mentre que només el 27% ho fa pel seu oponent principal, el dirigent del PP Eduardo Zaplana. És a dir, que a la vista d'aquestes dades, es diria que el partit governant, el PSPV, tornarà a guanyar sense dificultats els pròxims comicis autonòmics.

No obstant això, els entrevistats opinen que la Generalitat serà per als populars. Així ho entenen el 43,7%. Només el 29,3% s'inclina pels socialistes. Fonts solvents del PP asseguren que altres sondatges qualificats de "menys oficials que els del CIS" confirmen i fins i tot accentuen aquesta tendència.

És probable que sociòlegs i politòlegs sàpiguen donar raó convincent de l'esmentat fenomen. A no pocs militants del PSPV, els estranya que Lerma i els seus successius governs reben un aprovat alt i, en canvi, se'ls presagia una derrota. És a dir, els agraeixen els serveis prestats.

No obstant això, a aquest fracàs presentit concorren algunes causes conegudes. La primera, el descrèdit del PSOE en l'àmbit estatal. Obviem la referència a l'enfilall d'escàndols i donem per fet que, avui per avui, Felipe González és

ció general del partit, cal afegir-hi la dèbil capacitat de reacció que es percep entre la militància del PSPV i en el seu mateix aparell orgànic. Dóna la impressió que han llançat la tovallola i donat per perduda la batalla. Ni tan sols les



Joan Lerma. Els ciutadans el valoren com el polític més carismàtic del País Valencià.

un llast per al socialisme valencià. Potser pot mobilitzar els seus feligresos, i segurament ho farà en la seua pròxima visita, però de cap manera suscitarà el fervor d'altres ocasions. Més encara, si participa en la campanya autonòmica és perquè convé a la seua imatge i no perquè això beneficie el PSPV. Ja els agrada a no pocs dirigents declinar aquesta "ajuda" que a l'últim els enfonçarà. Però a veure qui és el bonic que li ho diu.

A aquest declivi, decantat de la situa-

declaracions bel·ligerants, tan habituals en les conteses electorals, dissimulen la paràlisi del partit. Només els faltava conèixer la segona part de l'enquesta adés esmentada i que anticipa els resultats en les tres capitals valencianes. El PP revalida les alcaldies de València i de Castelló, amb una majoria absoluta aclaparadora en aquesta darrera. Els candidats socialistes assoleixen, respectivament, el 15% i el 8%. Encara sort que, entre tant de desgavell, el mencionat sondatge redueix pràcticament a zero les possibilitats de Díaz Alperi per a l'alcaldia d'Alacant, que continuarà en mans socialistes.

En aquest panorama, tan desolador per a l'esquerra en les seues distintes variants, es constaten tres fets notables. El primer consisteix en el creixent dinamisme i amplitud de convocatòria que registra el Bloc de Progrés, potser per l'únic front social sensibilitzat amb els riscos, especialment culturals, que comporta un triomf d'aquesta dreta sobretot si haguera de governar aliada amb Unió Valenciana.

El segon m'ho sembla l'estancament

d'Esquerra Unida. Encara que previsiblement duplicarà els seus efectius, no fa cara de ser la beneficiària de l'ensorrada del PSPV. El seu pacte amb els Verds i una porció del nacionalisme no li su-

posen una contribució decisiva per a ocupar l'espai que desallotgen les hosts de Lerma.

I, per últim, la soledat en què es veu immers el PSPV. No hi ha qui trenque

una llança pels seus llargs anys de gestió. On són aquells intel·lectuals que van prosperar al seu costat? Potser els uns i els altres esperen ressuscitar amb la Pasqua.

J. J. Pérez Benlloch

Esperant l'aigua

Josep Sanchis insisteix en la necessitat d'encetar un diàleg sobre els transvasaments d'aigua, lliure de prejudicis territorials.

Els llauradors i ramaders del País Valencià s'alcen tots els dies durant els últims anys mirant el cel o seguint amb deteniment els butlletins meteorològics dels mitjans de comunicació. I totes les respostes no poden ser més descoratjadores, res, ni una gota. La greu sequera estructural continua i s'estén. De les comarques del sud d'Alacant en les quals les collites ja s'han donat per perdudes fins a qualsevol comarca que, si encara no n'ha patit els efectes devastadors, de ben segur que els patirà. I ja no hi ha excepcions entre les de secà o de regadiu.

Com si els problemes que hi sofreixen tant de casa seva —excessiu minifundisme, envelliment progressiu, elevada incidència de l'agricultura a temps parcial— com de més enllà de les fronteres —liberalització del comerç mundial amb pèrdua de la preferència comunitària, reformes dolentes de les produccions: fruites, hortalisses i vi— no foren suficients, han de viure sotmesos a un estat d'angoixa permanent perquè no poden regar els conreus i veuen les collites força minvades.

I ja que no hi ha expectatives de pluja, què és el que poden desitjar aquests homes i dones que viuen la gran majoria exclusivament del seu treball a la terra, doncs aigua i només aigua, vinga d'on vinga, que travesse els camps secs valencians. A hores d'ara, quan estem a punt d'entrar en un nou segle i es parla d'infraestructures quasi inversemblants fa uns anys, d'autopistes de la informació, no es

pot perdre més temps en discussions demagògiques sobre els transvasaments.

Cal millorar la gestió, la distribució i l'ús de l'aigua i, per tant, posar en marxa del Pla Hidrològic Nacional és un clam unànime, una necessitat irrenunciable,

tagonitzat una organització professional agrària pertanyent a la gran patronal empresarial o amb processons als sants implorant la pluja, sinó més aviat amb el diàleg i el consens entre totes les parts afectades. Els nostres mals no estaven a

RAFA GIL



La sequera persisteix. La necessitat del Pla Hidrològic Nacional és cada vegada més clara.

una verdadera autovia de l'aigua a través de la qual els transvasaments entre les conques excedentàries i les deficitàries, com ara les nostres, es convertisca en una norma bàsica i no en una lluita política entre comunitats. Resulta il·lògic que, segons les xifres facilitades recentment, les regions humides de l'estat espanyol duplicuen el consum d'aigua per habitant de les més afectades per la sequera, o dit d'una altra manera, no és normal que no hi haja la possibilitat de transvasar aigua d'on més hi ha, on es malbarata, i que ací s'hagen de plantejar restriccions.

Però la solució, tot i aquests problemes, no es fa amb una manifestació a la capital de l'imperi castellà com la que ha pro-

Madrid —allí no hi ha problemes per a regar perquè no tenen consciència del que suposa perdre ací produccions molt competitives a l'exterior—, sinó al País Valencià. Per això cal que es cree una comissió de seguiment de la sequera al nostre àmbit amb la participació de tots els agents implicats en aquest dèficit de l'aigua, que faça un seguiment exhaustiu dels danys i aplique una sèrie de mesures amb el màxim consens possible.

A més, mentre tot això arriba, els llauradors veuen com la seua renda va perdent poder adquisitiu a conseqüència de la sequera. Aquests han de rebre ajudes directes que pal·lien aquesta situació i no sols per als conreus de regadiu sinó també per als de secà. Tot i això, aquesta política de concessió d'ajudes no pot fer-se amb alegria i descoordinació: els llauradors professionals a títol principal, aquells que perceben la major part de les seues rendes de l'activitat agrària, han de tenir accés prioritari. Seria de bojos si accedira en les mateixes condicions a les ajudes, per exemple, un llaurador que només viu del treball a la seua explotació que un metge que té el seu camp com a lleure de cap de setmana.

Josep Sanchis